

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudkyně Marty Kotouček Mikoláškové a soudce Richarda Galise ve věci

žalobkyně:

M. H.
bytem X

zastoupená městem Milovice jako opatrovníkem
sídlem náměstí 30. června 508, Milovice

zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Brožem, LL.M.
sídlem Vinohradská 151, Praha 3

proti
žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **Unica Investment, a. s.**, IČO: 247 53 203
sídlem Novodvorská 82, Praha 4

zastoupená advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Panská 6, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2019, č. j. 041542/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2019, č. j. 041542/2019/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 17 362,70 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Brože, LL.M., advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud v této věci řešil historický případ. Žalobkyně podala v roce 2010 odvolání proti stavebnímu povolení výrobní haly z roku 2000. Od té doby se žalovaný snaží posoudit, zda je toto odvolání podané oprávněnou osobou a včasné. Věc se opakovaně řešila před správními soudy, přičemž se již podařilo vyjasnit, že žalobkyně byla opomenutou účastnicí řízení, a proto je oprávněna podat odvolání. Dále soudy dovodily, že je zásadní správně určit okamžik, kdy se žalobkyně s obsahem rozhodnutí z roku 2000 kvalifikovaně seznámila ve standardu požadovaném judikaturou. Teprve poté bude žalovaný moci posoudit včasnost odvolání, a to podle správního řádu z roku 1976, a v návaznosti na to s ním naložit procesně odpovídajícím způsobem. Nyní napadené rozhodnutí je v pořadí čtvrté a tento rozsudek je v pořadí pátý. Soud se tedy zaměřil na posouzení toho, zda žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem soudu. Shledal, že tomu tak není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí postavil svůj závěr o opožděnosti odvolání na písemnostech, o nichž soud opakovaně uvedl, že z nich nelze zjistit nic o okamžiku seznámení žalobkyně se stavebním povolením výrobní haly. Soudu tak nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

Vymezení věci, dosavadní průběh správního řízení a navazujících soudních řízení

2. Městský úřad Lysá nad Labem (dále „stavební úřad“) vydal dne 22. 8. 2000 pod č. j. výst. 1086/71/00/Ja rozhodnutí (dále „stavební povolení výrobní haly“), jímž společnosti UNICA TECHNOLOGIES, a. s., povolil stavbu výrobní haly s administrativou na pozemcích p.č. XA, XB a XC (nyní p. č. st. XD) v katastrálním území L. nad L. (stejně jako všechny nemovitě věci uváděné dále v tomto rozsudku).
3. Proti stavebnímu povolení podala žalobkyně dne 9. 11. 2010 odvolání.
4. Posouzením tohoto žalobkynina odvolání se od té doby žalovaný zabývá a jeho rozhodnutí byla opakovaně zrušena v soudním přezkumu. Pro podrobnou rekapitulaci soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 26. 6. 2018, č. j. 48 A 56/2016-82 (body 8-12), níže však poskytuje stručné shrnutí.
5. Nejprve žalovaný **v pořadí prvním rozhodnutím** ze dne 24. 11. 2010 odvolání zamítl jako nepřipustné. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojila žalobou a Městský soud v Praze je rozsudkem ze dne 8. 10. 2012, sp. zn. 10 A 68/2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (bližší podrobnosti nejsou soudu známy, neboť tento rozsudek není dostupný na vyhledavac.nssoud.cz ani ve správním spisu).
6. Poté žalovaný vydal dne 22. 2. 2013 pod č. j. 027148/2013/KUSK **v pořadí druhé rozhodnutí**, kterým odvolání žalobkyně opět zamítl jako nepřipustné s odůvodněním, že žalobkynin pozemek nesousedí se stavebními pozemky, a proto nejsou její práva nijak dotčena. Ostatně žalobkyně se svého účastenství v průběhu řízení nedomáhala. Navíc, i kdyby odvolání nebylo nepřipustné, bylo by opožděné. K podané žalobě se věcí zabýval Krajský soud v Praze, který ji rozsudkem ze dne 6. 2. 2015, č. j. 46 A 52/2013-38, zamítl. Nepřisvědčil sice argumentaci žalovaného ohledně nepřipustnosti odvolání, dovodil však, že jde o odvolání opožděné. Minimálně od 3. 2. 2010, kdy žalobkyně (v odvolání v jiném souvisejícím správním řízení) uvedla, že nikdy nedala svůj souhlas k přístavbě haly, prokazatelně věděla, že bylo vydáno rozhodnutí povolující stavbu haly samotné.

7. K podané kasační stížnosti se věci zabýval NSS, který rozsudkem ze dne 12. 11. 2015, č. j. 5 As 67/2015-54, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Poukázal na to, že ve správním spisu se nenachází žádná písemnost, z níž by bylo možno zjistit, že žalobkyně skutečně podala ono podání, od něhož žalovaný i krajský soud odvozovali, že měla tolik relevantních informací o vydaném stavebním povolení, aby bylo možno od 3. 2. 2010 počítat běh odvolací lhůty podle § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále „správní řád z roku 1967“). Podle NSS žalovaný neprokázal, že od uvedeného data byla žalobkyněs rozhodnutím obeznámena, čímž neunesl důkazní břemeno.
8. Zdejší soud rozsudkem ze dne 24. 2. 2016, č. j. 46 A 52/2013-90, v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2013 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovanému mj. vytkl, že z listin, na něž se odvolával, nevyplývá, kdy se žalobkyně se stavebním povolením seznámila. Soud si vyžádal správní spis č. j. SÚ/1061/09/Čí-5 týkající se stavby *přístavby* výrobní haly a zjistil, že v odvolání (proti tomuto jinému rozhodnutí) žalobkyně uvedla, že se se stavebním povolením seznámila ze soudního spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 28 Co 459/2009. Soud si proto vyžádal tento soudní spis i (prvostupňový) spis Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 6 C 805/2003 a shledal, že se v nich stavební povolení z 22. 8. 2000 nenachází. Žalovanému tedy ve vztahu k otázce včasnosti podaného odvolání uložil zjistit, resp. prokázat, kdy se žalobkyně se stavebním povolením kvalifikovaně (tj. ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, č. 1838/2009 Sb. NSS) seznámila, neboť listiny dosud založené ve správním spisu o tom nic nevyprávějí.
9. Žalovaný tedy pokračoval v řízení a vydal **v pořadí třetí rozhodnutí** ze dne 22. 3. 2016, č. j. 041728/2016/KUSK, jímž žalobkynino odvolání zamítl. Dospěl k závěru, že v řízení mohlo dojít k dotčení žalobkyniných práv, a proto její odvolání vyhodnotil jako přípustné. Vyhodnotil je ovšem jako opožděné, neboť vyšel z žalobkynina tvrzení obsaženého v odvolání ve věci č. j. SÚ/1061/09/Čí-5 týkající se stavby *přístavby* výrobní haly, podle něhož se jí *stavební povolení dostalo do ruky 18. 1. 2010*.
10. K podané žalobě se věci opět zabýval zdejší soud, který rozsudkem ze dne 26. 6. 2018, č. j. 48 A 56/2016-82, v pořadí třetí rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal, že žalovaný se neřídil závazným právním názorem soudu vysloveným v předchozím rozsudku. Žalovaný totiž pro potřeby zjištění okamžiku, kdy se žalobkyně se stavebním povolením seznámila, vycházel z týchž listin, o nichž soud již jednou konstatoval, že z nich tato skutečnost nevyplývá. Z žalobkynina tvrzení, že se jí *stavební povolení dostalo do ruky 18. 1. 2010*, nevyplývá, že se skutečně jednalo o stavební povolení výrobní haly – za logičtější soud pokládal, že se jednalo o stavební povolení *přístavby*, neboť právě vůči němu toto odvolání směřovalo. Soud žalovanému opět uložil, aby provedeným dokazováním zjistil, kdy se žalobkyně se stavebním povolením seznámila. Dodal, že pokud se to zjistit nepodaří, nemá žalovaný jinou možnost než pokládat odvolání za včasné a rozhodnout o něm věcně.
11. Žalovaný tedy pokračoval v řízení. Správní spis doplnil o nedatovanou písemnost *Rekonstrukce odvolání* [žalobkyně] *evidovaného u Městského úřadu v Lysé nad Labem dne 10. 11. 2010*. Z něj vyplývá, že odvolání proti stavebnímu povolení výrobní haly, jehož včasnost má žalovaný posoudit, se nepodařilo dohledat v analogové ani (tehdy částečně) elektronické evidenci stavebního úřadu. Žalovanému tedy nezbývalo než odvolání rekonstruovat. Z podacího deníku je žalovanému známo, že téhož dne podala žalobkyně celkem čtyři odvolání (proti jiným rozhodnutím věcně souvisejícím se stavbou výrobní haly). Ostatní

tři podání má žalovaný k dispozici a jsou obsahově obdobná, proto předpokládá, že i ono chybějící podání obsahovalo tatáž tvrzení o tom, že žalobkyně měla být coby vlastnice sousedního pozemku p. č. X účastnicí řízení. Tím, že ji žalovaný opomněl, ji zkrátit na jejích právech. Stavba vrhá stín na žalobkynin pozemek, což brání jeho plnému využití.

12. Napadeným – **v pořadí čtvrtým** – rozhodnutím (označeným v záhlaví) žalovaný žalobkynino odvolání opět zamítl jako opožděné. Po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, právě zmíněné rekonstrukce odvolání a po konstatování, že žalobkyně byla opomenutou účastnicí stavebního řízení, se žalovaný zabýval včasností podaného odvolání. Vycházel z toho, že žalobkyně v odvolání ve věci č. j. SÚ/1061/09/ČÍ-5 (týkající se odvolání proti povolení *přístavby* výrobní haly, jehož kopii žalovaný založil do správního spisu) sama uvedla, že se jí stavební povolení dostalo do ruky dne 18. 1. 2010 a že tuto písemnost získala ze soudního spisu sp. zn. 28 Co 459/2009. Pokud se žalobkyně seznámila s rozhodnutím o povolení *přístavby* výrobní haly (což lze předpokládat, pokud se proti němu dne 3. 2. 2010 odvolala a v záhlaví uvedla odpovídající č. j.), pak jí podle žalovaného dozajista muselo být známo, že v minulosti bylo vydáno stavební povolení výrobní haly jako takové. Přesto neučinila žádné kroky k tomu, aby je získala (např. nahlédnutím do spisu, žádostí o poskytnutí informace), a odvolání proti němu podala až po osmi měsících – v okamžiku, kdy městský úřad zamítl její odvolání proti povolení *přístavby* výrobní haly. Žalovaný má za to, že v okamžiku, kdy se žalobkyně seznámila s obsahem rozhodnutí č. j. SÚ/1061/09/ČÍ-5, se dozvěděla také o tom, že se na pozemku p. č. st. X nachází povolená *stavba* výrobní haly. Dostatek relevantních informací o vydaném stavebním povolení tedy žalobkyně měla nejpozději dne 3. 2. 2010.
13. Žalovaný posoudil včasnost odvolání podle § 54 odst. 3 správního řádu z roku 1967, podle něhož může účastník řízení, který byl poučen nesprávně nebo vůbec, podat odvolání do 3 měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Oznámením se nerozumí jen doručení, ale i jiný postup, díky němuž se žalobkyně dozvěděla o existenci rozhodnutí a jeho podstatném obsahu, k čemuž došlo nejpozději 3. 2. 2010. Odvolání podané dne 9. 11. 2010, tj. po uplynutí 9 měsíců, je opožděné.
14. Závěrem žalovaný dodal, že žalobkyně mohla vědět a se vši pravděpodobností i věděla o tom, že v jejím sousedství probíhá výstavba výrobní haly s administrativou (v letech 2000-2001), přesto na stavebním úřadě nikdy nepožádala o informace. Žalovaný naznačil, že na jeho pochybení spočívající v opomenutí žalobkyně, je třeba hledět touto optikou.
15. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), podanou dne 29. 4. 2019, jíž se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
16. V průběhu soudního řízení musel soud zajistit žalobkyni opatrovníka, k čemuž došlo usnesením Okresního soudu v Nymburce ze dne 30. 10. 2023, č. j. 0 P 13/2018-814 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2024, č. j. 24 Co 102/2024-850.

Žaloba

17. Žalobkyně v žalobě namítá, že měla být účastnicí řízení, jež předcházelo vydání stavebního povolení na stavbu výrobní haly ze dne 22. 8. 2000. Ovšem stavební úřad ji za účastnici nepovažoval a rozhodnutí jí nedoručil. Její odvolání podané dne 9. 11. 2010 tudíž nemůže být opožděné.

18. Dále se žalobkyně odvolává na závěry výše citovaných rozsudků správních soudů. Poněkud nejasně vytýká Krajskému soudu v Praze, že se v rozsudku č. j. 48 A 56/2016-82 nezabýval účastenstvím žalobkyně v řízení o povolení stavby výrobní haly, ač byl v tomto směru vázán závěry rozsudku NSS č. j. 5 As 67/2015-54.
19. Žalobkyně se domáhá, aby soud kromě napadeného rozhodnutí zrušil i stavební povolení ze dne 22. 8. 2000 a svůj vlastní rozsudek č. j. 46 A 52/2013-90.
20. Soudem jmenovaný opatrovník v doplnění žaloby poukázal na to, že i žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobkyně měla být s ohledem na možnost dotčení svých práv účastnicí řízení o povolení stavby výrobní haly. Zbývá tedy posoudit, zda bylo odvolání podané 9. 11. 2010 včasné, což by se podle žalobkyně ve shodě s žalovaným mělo posoudit podle § 84 správního řádu z roku 1967.
21. Žalobkyně má za to, že odvolání podala včas. K tomu odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 2 As 25/2007-118, podle něhož je k počátku běhu lhůty pro podání odvolání třeba, aby se opomenutý účastník kvalifikovaně seznámil s obsahem napadeného rozhodnutí, zejména zjistil, jak konkrétně zasahuje do jeho práv. Nestačí, pokud opomenutý účastník o existenci rozhodnutí věděl, nebo dokonce vědět měl a mohl, nebo že měl povědomí o tom, že probíhá správní řízení. Při posuzování včasnosti odvolání opomenutého účastníka je třeba postavit najisto, kdy se kvalifikovaně seznámil s rozhodnutím. Pokud neexistuje nebo není k dispozici průkaz doručení (doručenka), pak je třeba tento okamžik zjistit na základě jiných důkazů co nejpřesněji, typicky určit nejpozdější den, kdy opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti. Přitom je třeba vycházet z toho, že pochybnost svědčí tomu, kdo byl opomenut.
22. Tyto závěry NSS zopakoval i v již zmíněném rozsudku č. j. 5 As 67/2015-54, v němž ve vztahu k právě projednávané věci výslovně konstatoval, že ve správním spisu není žádný důkaz o tom, kdy se žalobkyně o stavebním povolení výrobní haly ze dne 22. 8. 2000 dozvěděla.
23. V napadeném rozhodnutí žalovaný opět neopírá svůj závěr o určení okamžiku, kdy se žalobkyně s rozhodnutím kvalifikovaně seznámila, o důkazy, nýbrž jen o vlastní domněnky (o tom, co lze předpokládat, nebo co muselo být žalobkyni známo). Naprosto není na místě, aby žalovaný kladl odpovědnost za řádné seznámení se se stavebním povolením na žalobkyni (tím, že jí vytýká, že nevyužila své zákonné možnosti se rozhodnutí sama domoci). Důkazní břemeno v tomto směru leží na správním orgánu. Žalobkyně shrnuje, že žalovaný opět (ani napočtvrté) neprokázal, že se seznámila se stavebním povolením výrobní haly v kvalitě požadované judikaturou.
24. Z nepodložených domněnek žalovaný vychází i při rekonstrukci obsahu podaného odvolání, které se nedochovalo. Navíc opakuje závěr, že se žalobkyně se stavebním povolením seznámila ze soudního spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 28 Co 459/2009. Tento závěr přitom zdejší soud již dokonce dvakrát vyvrátil (v rozsudcích č. j. 46 A 52/2013-90 a č. j. 48 A 56/2016-82), neboť si spisy (zmíněný spis a spis Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 6 C 805/2003) vyžádal a konstatoval, že se s v nich stavební povolení nenachází. Žalovaný tedy opětovně postupoval v rozporu se závazným právním názorem soudu.

Vyjádření k žalobě

25. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Dále dodal, že v řízení vedeném pod sp. zn. 46 A 60/2015 u Krajského soudu v Praze (šlo o žalobu proti rozhodnutí o povolení stavby přípojky vysokého napětí a trafostanice tamtéž – pozn. soudu) žalobkyně uvedla, že se při místním šetření konaném soudním znalcem v souvislosti s řízením vedeným u Okresního soudu v Nymburce pod sp. zn. 7 C 1377/92 dozvěděla, že její pozemek je znehodnocen ochranným pásmem trafostanice. Osoba zúčastněná na řízení podala u téhož soudu žalobu na zřízení odpovídajícího věcného břemene. V tomto řízení vedeném pod sp. zn. 6 C 805/2003 se žalobkyně bránila proti stavbě výrobní haly, a proto musela být s obsahem stavebního povolení na stavbu výrobní haly obeznámena. Existence tohoto věcného břemene byla skutečně rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2010, č. j. 28 Co 459/2009-627, určena. Jestliže žalobkyně do tohoto spisu někdy nahlížela (což podle svých slov učinila – srov. bod 16 rozsudku č. j. 48 A 56/2016-82), pak musela být seznámena se všemi podklady pro stanovení věcného břemene na pozemku p. č. X.
26. Žalovaný uzavírá, že nejpozději ke dni 18. 1. 2010 nastala fikce oznámení stavebního povolení na stavbu výrobní haly (a všech souvisejících rozhodnutí) žalobkyni. Její odvolání podané dne 9. 11. 2010 je tudíž opožděné.
27. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

28. Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že žalobkyně vůbec nebyla účastnicí stavebního řízení, neboť její pozemky (které beztak neužívala a ani v současnosti neužívá) nesousedí s pozemky, na nichž byla stavba výrobní haly povolena. Jejích práv se tedy nijak nedotýká. Dotčení práv nelze dovodit ani z nepodloženého tvrzení o tom, že stavba vrhá stín na její pozemek.
29. Pokud by soud účastenství žalobkyně posoudil odlišně, k otázce včasnosti podaného odvolání osoba zúčastněná na řízení uvádí, že se ztotožňuje s názorem žalovaného vyjádřeným v napadeném rozhodnutí ohledně fikce oznámení. Žalobkyně o stavbě výrobní haly musela vědět také proto, že ta vznikla v těsné blízkosti jejího bydliště a žalobkyně (i její právní předchůdci) v té době vedla s osobou zúčastněnou na řízení řadu soudních řízení týkajících se tohoto výrobního areálu, jak lze prokázat soudními spisy Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 6 C 505/2003 a 7 C 1377/92 a Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 A 56/2016. Dále osoba zúčastněná na řízení apeluje na soud, aby poskytl ochranu dobré víře a právní jistotě, a to jak její, tak všech jejích smluvních partnerů, kteří výrobní halu, o níž jde, využívají. Od právní moci stavebního povolení uplynulo 10 let. Právo opomenutého účastníka stavebního řízení nelze uplatňovat donekonečna. Žalobkyně navíc podle přesvědčení osoby zúčastněné na řízení podanou žalobou nechrání svá práva (neboť na výsledek stavebního řízení to žádný vliv mít nemůže), nýbrž jedná šikanózně. Tomu by soud neměl poskytovat ochranu.
30. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Replika

31. Žalobkyně v replice opětovně poukazuje na judikaturu správních soudů zmíněnou již v žalobě, z níž vyplývají požadavky na kvalitu seznámení opomenutého účastníka s obsahem správního rozhodnutí. Pro naplnění těchto požadavků v žádném případě nestačí skutečnost, že žalobkyně bydlela v blízkosti stavby, nebo že byla nahlížet do

nesouvisejícího spisu, kde mělo být toto rozhodnutí založeno. Důkazní břemeno stran toho, že se žalobkyně se stavebním povolením kvalifikovaně seznámila (a kdy se tak stalo), leží na žalovaném, který ovšem nepředložil *žádný* důkaz v tomto směru. Žalovaný se mylí, pokud se domnívá, že důkazní břemeno unesl.

32. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobkyně podotýká, že její účastenství v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí už nepopírá ani žalovaný, a to v návaznosti na předchozí rozsudky správních soudů. Tato otázka je již rozhodnuta a soud ji už nemůže znovu zkoumat. Dále žalobkyně uvádí, že je předčasné tvrdit, že žalobkynina účast v řízení by neměla žádný vliv na povolení stavby výrobní haly. Tuto otázku totiž dosud nikdo neposoudil. S ohledem na to, že žalovaný její odvolání opakovaně nezákonně označil za opožděné, se jím dosud nezabýval věcně. Soud to v tomto soudním řízení také není oprávněn posuzovat, neboť by tím nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů.

Posouzení žaloby soudem

Splnění podmínek řízení

33. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Proto žalobu věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
34. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím účastníci vyjádřili souhlas – žalobkyně výslovný, žalovaný implicitní (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.), neboť ani na výzvu neuvedl, že by s rozhodnutím bez jednání nesouhlasil. Soud nadto shledal důvody pro postup podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
35. Dokazování soud neprováděl.

Napadené rozhodnutí neobstojí, protože žalovaný nerespektoval závazný právní názor soudu

36. Žalobkyně žalovanému vytýká, že se při posuzování otázky včasnosti odvolání (a s tím související stěžejní otázkou, kdy se se stavebním povolením stavby výrobní haly seznámila) neřídil závazným právním názorem soudu vysloveným v rozsudcích č. j. 46 A 52/2013-90 a č. j. 48 A 56/2016-82.
37. Otázku, zda žalovaný respektoval dříve vyslovený závazný právní názor soudu, je soud povinen posoudit jako první. Při negativním zjištění přistoupí bez dalšího ke kasaci napadeného rozhodnutí

(rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2009, č. j. 4 Azs 72/2008-100, a zmíněný rozsudek zdejšího soudu č. j. 48 A 56/2016-82, bod 19).

38. Soud připomíná, že závazný právní názor vyslovil již v rozsudku č. j. 46 A 52/2013-90. Rozsudkem č. j. 48 A 56/2016-82 soud zrušil tehdy napadené rozhodnutí proto, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený v prvně uvedeném rozsudku, a proto jej soud vesměs zopakoval. Právní názor soudu, jehož se měl žalovaný v (nyní) napadeném rozhodnutí přidržet, lze shrnout následovně:

a) z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 28 Cdo 459/2009-627 a souvisejícího spisu Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 6 C 805/2003 nelze zjistit nic o okamžiku, kdy se žalobkyně s rozhodnutím o povolení stavby výrobní haly seznámila,

b) z odvolání žalobkyně (podaného ve věci č. j. SÚ/1061/09/Čí-5 proti rozhodnutí o povolení stavby *přístavby* výrobní haly) podaného dne 3. 2. 2010, v němž uvádí, že se jí *rozhodnutí – stavební povolení dostalo do ruky dne 18. 1. 2010*, nelze dovodit, že (tím méně kdy) se s rozhodnutím seznámila, neboť především nelze s jistotou říci, že tím míní právě stavební povolení na stavbu výrobní haly (logicky se přitom nabízí, že jde spíše o stavební povolení na *přístavbu* haly, proti němuž toto odvolání směřovalo).

39. Jinými slovy, soud již dvakrát konstatoval, že z uvedených listin nelze dovodit nic o tom, kdy se žalobkyně s povolením stavby stavební haly seznámila způsobem, který pro kvalifikované seznámení požaduje rozšířený senát (rozsudek č. j. 2 As 25/2007-118). Žalovanému proto uložil, aby v tomto směru provedl další dokazování a na jeho základě zjistil, kdy se žalobkyně s tímto rozhodnutím seznámila. Žalovaného upozornil, že pokud by se to zjistit nepodařilo, nezbude mu než žalobkynino odvolání posoudit jako včasné.
40. V řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný pohříchu neprovedl žádné dokazování ke zjištění okamžiku, kdy se žalobkyně seznámila se stavebním povolením stavby výrobní haly. Naopak vycházel stále z týchž listin a dovodil z nich okamžik, kdy se žalobkyně s tímto stavebním povolením seznámila. To učinil navzdory tomu, že o těchto listinách soud opakovaně řekl, že z nich tato informace nevyplývá. Nad jejich rámec žalovaný nabídl pouze vlastní dedukci, že pokud žalobkyně věděla o tom, že bylo vydáno rozhodnutí o povolení *přístavby* výrobní haly, a byla obeznámena s jeho podstatnými náležitostmi (což nastalo nejpozději dne 3. 2. 2010, kdy se proti němu odvolala), pak podle žalovaného musela vědět, že bylo vydáno i stavební povolení výrobní haly jako takové. Přesto neučinila žádné kroky k tomu, aby toto rozhodnutí získala. Dostatek relevantních informací o vydaném stavebním povolení tedy žalobkyně podle žalovaného měla nejpozději dne 3. 2. 2010. Pro úplnost soud dodává, že k dalšímu vysvětlení, jež žalovaný poskytl ve vyjádření k žalobě, nemůže přihlížet (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, a ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).
41. Žalovaný tedy svůj závěr o okamžiku, kdy se žalobkyně seznámila s rozhodnutím o povolení stavby výrobní haly, založil na listinách, o nichž už soudy dvakrát uvedly, že k tomu nepostačují, resp. že z nich toto datum dovodit nelze. Neprovedl žádné dokazování, ačkoli mu to soud uložil. Důkazní břemeno tedy neunesl. V předchozím odstavci reprodukované nové dedukce žalovaného sice na výtky soudu vyslovené v rozsudku č. j. 48 A 56/2016-82 částečně reagují, to ovšem nic nemění na tom, že stále stojí na nedostatečných podkladech. Žalovaný tedy postupoval v rozporu se závazným právním názorem soudu, přestože byl povinen se jím řídit. Z toho důvodu napadené rozhodnutí nemůže obstát.
42. Nad rámec právě řečeného soud uvádí, že úvahy žalovaného jsou také nelogické a v rozporu se závěry rozšířeného senátu vyslovenými v rozsudku č. j. 2 As 25/2007-118. Žalovaný tvrdí, že nejpozději dne 3. 2. 2010 měla žalobkyně obecnou informaci o existenci (nějakého) stavebního povolení stavby výrobní haly, a vytýká žalobkyni pasivitu, protože se nesnažila toto rozhodnutí získat (vyžádat si je od stavebního úřadu prostřednictvím žádosti o informace nebo nahlédnutím do spisu). Pokud by tomu tak bylo – a soud pro

účely demonstrace nelogičnosti závěrů žalovaného nyní pomine, že nelze klást k tíži opomenutého účastníka, že se rozhodnutí nedomáhal –, pak by bylo možné označit za okamžik kvalifikovaného seznámení se s oním rozhodnutím až moment, kdy žalobkyně nahlédla do spisu nebo obdržela kopii napadeného rozhodnutí na základě žádosti o informace. Až tehdy by se totiž skutečně seznámila s obsahem napadeného rozhodnutí (srov. závěry rozšířeného senátu vyslovené v rozsudku č. j. 2 As 25/2007-118). Navzdory tomu však žalovaný v napadeném rozhodnutí dovozuje okamžik kvalifikovaného seznámení s rozhodnutím od 3. 2. 2010 (odvolání podané dne 9. 11. 2010 pokládá za podané až *po devíti měsících*).

43. Závěrem soud k vyjádření osoby zúčastněné na řízení konstatuje, že v nynější fázi řízení již není předmětem sporu otázka účastenství žalobkyně, jež osoba zúčastněná na řízení zpochybňuje, ale včasnost podaného odvolání. Ze stejného důvodu se s předmětem nynějšího řízení mívá tvrzení osoby zúčastněné na řízení o nutnosti chránit její dobrou víru a právní jistotu. Napadené rozhodnutí se totiž nezabývalo věcným přezkumem stavebního povolení, v jehož rámci by bylo možné tyto aspekty případně zvažovat, ale toliko otázkou včasnosti odvolání. Uvedené výtky osoby zúčastněné na řízení tak nejsou namístě.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatnou vadu řízení spočívající v nerespektování závazného právního názoru.
45. V dalším řízení bude úkolem žalovaného opětovně posoudit včasnost žalobkynina odvolání. Soud nemůže žalovanému uložit, aby je pokládal za včasné a rozhodl o něm věcně, neboť by tím nepřípustně zasahoval do činnosti správního orgánu. Soud však žalovanému opětovně ukládá, aby – bude-li to možné – provedl další dokazování ke zjištění okamžiku, kdy se žalobkyně kvalifikovaně seznámila se stavebním povolením stavby výrobní haly. Přitom nestačí vycházet z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 28 Cdo 459/2009-627, ze spisu Okresního soudu v Nymburce sp. zn. 6 C 805/2003 a z obsahu odvolání ve věci č. j. SÚ/1061/09/Čí-5 týkajícího se povolení stavby *přístavby* výrobní haly, neboť z nich – jak již soud opakovaně uvedl – žádné takové informace nevyplývají. Pokud se další důkazy nepodaří najít, nebo z nich po jejich provedení nevyplyne, kdy se žalobkyně se stavebním povolením výrobní haly kvalifikovaně seznámila, nemůže soud než zopakovat, že žalovanému nezbude než pokládat odvolání za včasné a rozhodnout o něm věcně.
46. Soud apeluje na žalovaného, aby se přestal zarytě bránit možnosti, že bude eventuálně (pokud se mu nepodaří prokázat okamžik, kdy se žalobkyně se stavebním povolením stavební haly seznámila) o podaném odvolání rozhodovat věcně. Jak už soud jednou uvedl (v bodě 20 rozsudku č. j. 48 A 56/2016-82), je si vědom toho, že s ohledem na datum vydání stavebního povolení výrobní haly vyvstanou v souvislosti s tím potíže jak žalovanému, tak osobě zúčastněné na řízení. To ovšem nemůže odůvodnit opakované nerespektování závazného právního názoru soudu ze strany žalovaného.
47. Soud nemůže žalovaného za opakované nerespektování (resp. spíše již ignorování) závazného právního názoru kromě zrušení napadeného rozhodnutí nijak sankcionovat. To však nic nemění na tom, že je takový postup nezákonný a подрývá principy právního státu, jakož i právo žalobkyně na spravedlivý proces. A na tom, že může žalobkyni zakládat právo na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

48. Soud jen pro jistotu dodává, že pokud je opakované nerespektování závazného právního názoru výrazem nesouhlasu s ním, i tak se jedná o nepřipustný postup. V takovém případě měl žalovaný proti tomuto právnímu názoru brojit kasační stížností podanou proti rozsudku, v němž byl tento právní názor poprvé vysloven (tj. proti rozsudku č. j. 46 A 52/2013-90). Jestliže to žalovaný neudělal, nemůže brojit proti tomuto právnímu názoru „v druhém (resp. třetím) kole“, tj. v kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2016, 9 As 201/2015-34).
49. Soud neprovedl důkaz různými spisy Krajského soudu v Praze a Okresního soudu v Nymburce, jak navrhovala osoba zúčastněná na řízení. Podle ní mají prokazovat, že se žalobkyně se stavebním povolením na stavbu haly seznámila. Soud ovšem napadené rozhodnutí zrušil a prokázat tuto skutečnost bude v dalším řízení úkolem žalovaného. Pokud by soud tyto důkazy v tomto soudním řízení provedl, nepřipadně by činnost žalovaného nahrazoval.
50. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení náleží.
51. Náklady řízení tvoří odměna advokáta za
- dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepis doplnění žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve znění před nabytím účinnosti vyhlášky č. 258/2024 Sb.] a náhrada hotových výdajů odpovídající dvěma paušální částkám po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění před nabytím účinnosti vyhlášky č. 258/2024 Sb. a
 - jeden úkon právní služby po 4 620 Kč [sepis repliky podle § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb.] a náhrada hotových výdajů odpovídající jedné paušální částce ve výši 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění vyhlášky č. 258/2024 Sb.
- K výsledné částce 11 870 Kč soud připočetl 2 492,70 Kč odpovídající náhradě daně z přidané hodnoty v sazbě 21 %, neboť zástupce žalobkyně vykonává advokacii jako společník obchodní korporace, která je plátkyní daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Konečně soud připočetl žalobkyni zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
52. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 17 362,70 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).
53. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Rozhodl proto, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. února 2025

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu